

De ergste gevallen waren de coronagevallen die binnenkwamen op de eerste hulp en die al zo ver heen waren dat wij al moesten zeggen: 'We denken dat het niet goed gaat met uw partner, vader of moeder. De kans is groot dat ze overlijdt. Natuurlijk gaan we er absoluut alles aan doen om dit tegen te gaan en brengen we haar nu onmiddellijk naar de IC, maar u mag er niet bij zijn.' En er zijn ook patiënten geweest, zoals ik zei, met wie het wel beter leek te gaan. Dat je net die familie vanochtend nog hebt gesproken aan de telefoon en hebt verteld dat hun geliefde de nacht goed was doorgelopen, dat alles er goed uitziet – en tien minuten later wordt iemand stikbenauwd en gaat hij dood. We hebben dit meegemaakt, meerdere malen. Dat die patiënt tien minuten daarvoor nog mocht videobellen met z'n familie – als enige vorm van contact en onbedoeld ook afscheid. En daarna was het over.

Ik ken die verhalen omdat ik ze hoor in het crisisteam, maar ook omdat ik af en toe nog een verpleegdienst draai. Ik heb ook aan bedden van coronapatiënten gestaan. In het beleidsteam hoor je deze verhalen van een afstand en komen ze al keihard binnen, maar een dag later kon ik zelf aan zo'n bed staan en het meemaken.

Het pijnlijke aan de hele situatie is dat wij niet goed wisten wat corona nou precies was, maar de patiënten natuurlijk ook niet. Die hadden geen flauw idee wat hun overkwam. Die lagen daar, onwils benauwd te zijn, zagen alleen maar mensen in een soort hazmatpakken om zich heen, mochten geen familie zien, hadden geen geliefden om ze gerust te stellen. Natuurlijk probeerden we alles zo veel mogelijk uit te leggen. Maar beeld het je maar eens in: het ene moment denk je dat je gewoon een